

# «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»



Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού  
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης  
Τηλ. 2108027738, E-mail: [agioi.apostoloi@gmail.com](mailto:agioi.apostoloi@gmail.com)  
[www.agioiapistoloi.gr](http://www.agioiapistoloi.gr)

ΚΥΡΙΑΚΗ 30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2022.  
Ε' ΛΟΥΚΑ

*Ζηνοβίου και Ζηνοβίας μαρτύρων,  
Κλεόπα και Αρτεμά εκ των 70 απο-  
στόλων*

έτος 15<sup>ο</sup> Τεύχος 674



## ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΛΟΥΚΑ (Λουκ.16,19-31)

Υπό Δημητρίου Φαραστέλη-θεολόγου



**«Ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος καὶ ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον ευραϊνόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς»(Λουκ.16,19)**

Πέμπτη Κυριακή του Λουκά σήμερα και η ευαγγελική περικοπή αναφέρεται στην παραβολή του πλουσίου και του φτωχού Λαζάρου. Είναι γνωστή σε όλους τους πιστούς. « Ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος..» έτσι αρχίζει η παραβολή του Κυρίου. Μας περιγράφει το πώς έζησε και πώς συμπεριφέρθηκε έναντι του φτωχού Λαζάρου. Ο Κύριος α-

ντίθετα με ό,τι κάνει για το φτωχό Λάζαρο, τον κατονομάζει, για τον πλούσιο απαξιώνει να αναφέρει το όνομά του. Μας περιγράφει με ζωηρά χρώματα την εγκόσμια πορεία του, το πώς έζησε και πώς συμπεριφέρθηκε. Του απαγγέλλει βαρύ και αυστηρό κατηγορητήριο και μας τον παρουσιάζει βαριά τιμωρημένο στη μεταθανάτιο ζωή. Γιατί τάχα; Επειδή ήταν πλούσιος; Μήπως ο πλούτος και τα υλικά αγαθά είναι πράγματα απαράδεκτα και

κατακριτέα από το Θεό; Ασφαλώς όχι! Ο πλούτος και τα υλικά αγαθά αυτά καθαυτά δεν είναι καταδικαστέα. Το πρόβλημα βρίσκεται στον τρόπο που τα χρησιμοποιούμε.

Το πρόβλημα του πλουσίου και του φτωχού Λαζάρου της παραβολής, δεν είναι οικονομικό και κοινωνικό, είναι πρόβλημα κυρίως πνευματικό. Στην παραβολή δεν καταδικάζεται ο πλούτος, ούτε ο πλούσιος, επειδή έχει πολλά αγαθά. Επίσης δεν επαινείται και δε δικαιώνεται ο Λάζαρος, επειδή είναι φτωχός. Ο Κύριος δεν έρχεται σαν κοινωνικός αναμορφωτής, για να ανατρέψει τα οικονομικά δεδομένα της εποχής Του, αλλά της εποχής που ζούμε. Δε βλέπει τον άνθρωπο μέσα στα οικονομικά και κοινωνικά πλαίσια, αλλά εξετάζει τη ζωή του με κριτήρια καθαρά πνευματικά.

Αυτό που επιδιώκει ο Κύριος είναι να φρονηματίσει τον άκαρδο πλούσιο για την σκανδαλώδη περιφρόνηση και συμπεριφορά στο φτωχό Λάζαρο. Η αγάπη προφανώς ήταν άγνωστη στη χλιδάτη ζωή του πλουσίου. Βέβαια η διαδικασία της προσωπικής σχέσης της αγάπης δεν είναι εύκολο πράγμα. Είναι επώδυνο να ακολουθήσεις το παράδειγμα του Χριστού. Χριστιανός σημαίνει «σταύρωμα». Με άλλα λόγια το παιχνίδι παίζεται μέσα στην καρδιά μας! Θέλουμε να εργασθούμε πάνω στον εαυτό μας; Να ταπεινωθούμε και να δούμε βαθύτερα το είναι μας; Να καταλάβουμε την προσωπική μας ευθύνη; Τότε ας δούμε καλύτερα τη συμπεριφορά του πλουσίου της παραβολής και ας αποκτήσουμε ταυτότητα, όνομα και όχι περιφρονητική ανωνυμία, όπως ο πλούσιος. Γιατί ο άνθρωπος που έχει όνομα, έχει πρόσωπο, σημαίνει ότι μετέχει στη ζωή του άλλου, επικοινωνεί με τον πλησίον, εξέρχεται από τη φιλαυτία του, την απομόνωση και τον ατομισμό του. Ο πλούσιος δεν ονομάζεται, δεν έχει όνομα, γιατί δεν μπορεί να βγει από το συμφέρον του, να ξανοιχτεί, να σχετισθεί, να αγαπήσει. Το πάθος του, ο πλούτος του είναι η μόνη ταυτότητα που κατέχει.

Πρέπει να ομολογήσουμε ότι η καρδιά του ανθρώπου εύκολα αιχμαλωτίζεται από τα πλούτη, λεηλατείται η ψυχή του από το πάθος της φιλαργυρίας. Παρασύρεται από τη ματαιότητα του κόσμου και κυριεύεται από απόλυτη φιληδονία. Και τότε; Τότε λησμονεί το Θεό και γίνεται άκαρδος και σκληρός προς τους συνανθρώπους του. Αυτό ακριβώς έπαθε και ο πλούσιος της παραβολής. Έγινε αιχμάλωτος του πλούτου του, λησμόνησε το Θεό και διέγραψε τους άλλους ανθρώπους από τη ζωή του. Με δυο τρεις λέξεις ο Χριστός ζωγραφίζει την κατάστασή του: **«Ενεδιδύσκετο πορφύραν και**

**βύσσον, εφραινόμενος καθ' ημέραν λαμπρώς..»**(Λουκ 16,19). Ο πλούσιος, σύμφωνα με τα λόγια του Κυρίου, δεν ήταν μόνο ματαιόδοξος, ήταν και κοιλιόδουλος. Το ένδυμα και η τροφή, δυο φυσιολογικές ανάγκες του ανθρώπου, είχαν πλήρως διαστραφεί, είχαν γίνει πάθη αποκρουστικά, που αιχμαλώτισαν την καρδιά του. Ο Κύριος για να τονίσει εντονότερα την κατάσταση της ψυχής του πλουσίου, μας δίνει στη συνέχεια και την εικόνα του ρακένδυτου και δυστυχισμένου Λαζάρου. Προσπαθούσε να χορτάσει από τα ψίχουλα του τραπεζιού του πλουσίου. Ο πλούσιος τον έβλεπε καθημερινά κι όμως έμενε ψυχρός και αδιάφορος, δεν καταλάβαινε το χρέος του, δε ξύπναγε από το λήθαργο της εγωπάθειάς του.

Όμως ας αφήσουμε τον πλούσιο και το φτωχό Λάζαρο της παραβολής κι ας έρθουμε στην εποχή μας. Η παραβολή αναφέρεται στο εδώ, την παρούσα ζωή, αλλά επεκτείνεται και στην άλλη ονομαζόμενη ζωή, ρίχνοντας συνεπώς φως εκεί που οι ανθρώπινες αισθήσεις αδυνατούν να διεισδύσουν και από την άποψη αυτή, η παραβολή έχει ξεχωριστό ενδιαφέρον ιδίως για την εποχή μας, για την οποία τα θέματα του μεταίχμιου της ζωής με το θάνατο θεωρούνται αγαπημένα πολλών συνανθρώπων μας. Το περίγραμμα όμως αυτό της παραβολής, του εδώ της ζωής αυτής και το εκεί της άλλης, ενώ υφίσταται στην πραγματικότητα, ο λόγος του Κυρίου συνιστά πάντοτε αποκάλυψη, θέλει να τονίσει μεταξύ άλλων την αλήθεια, ότι ανάλογα με τον τρόπο που οι άνθρωποι ζουν εδώ, καθορίζεται και το εκεί! Η ποιότητα της ζωής στον κόσμο τούτο προσδιορίζει και την ποιότητα στην άλλη ζωή.

Η σημερινή κοινωνία είμαστε μια κοινωνία πολυτέλειας, επιδείξεως και σπατάλης. Ο άνθρωπος σήμερα ντύνεται όχι γιατί το επιβάλλει η ανάγκη, αλλά η θεοποιημένη μόδα και ο συρμός. Αλλά και στη λατρεία της κοιλιάς δεν υστερούμε. Πολύ χρήμα ξοδεύεται για να φάμε και να πιούμε ό,τι πιο σπάνιο, ό,τι πιο ακριβό και πολυτελές. Δε ζούμε όμως για να τρώμε, τρώμε για να ζούμε για να είναι οι καρδιές και τα χέρια ανοιχτά στον πόνο και τις ανάγκες των συνανθρώπων μας, των ελαχίστων αδελφών του Κυρίου. Και όλα αυτά, όταν ανάμεσά μας, πολύ κοντά μας, η Γη μας σήμερα δεν πια παρά μια μεγάλη γειτονιά, χιλιάδες άνθρωποι, εκατομμύρια φτωχοί Λάζαροι, παιδιά ζουν σε άθλιες συνθήκες, στερούνται τα πιο απαραίτητα πράγματα για να επιβιώσουν. Όλοι αυτοί οι σύγχρονοι Λάζαροι στέκονται πολύ κοντά μας, ανάμεσά μας. Μπορούμε να τους δούμε, αρκεί τα μάτια της ψυχής μας, κυρίως, να είναι ανοιχτά.

Με βάση τα παραπάνω καταλαβαίνουμε τώρα τι ήταν εκείνο που οδήγησε σε καταδίκη τον πλούσιο και τι εκείνο που δικαίωσε το Λάζαρο. Ο πλούσιος καταδικάστηκε στις οδύνες της κόλασης, όχι για τα πλούτη του, αλλά για την κακή διαχείρισή τους. Με απλά λόγια αιτία της καταδίκης του, με αφορμή τα πλούτη του, ήταν ο εγωισμός του πλουσίου, μια νοσηρή αγάπη μόνο για εκείνον. Από την άλλη ο Λάζαρος δικαιώθηκε, όχι πάλι λόγω της έλλειψης των αναγκαίων, αλλά με αφορμή την έλλειψη αυτή, λόγω της υπομονής την οποία επέδειξε, τέτοια που δεν οδηγήθηκε ούτε σε γογγυσμό κατά του Θεού, ούτε και κατά του πλουσίου συνανθρώπου του.

Δεν επιθυμώ όμως, αδελφοί μου, να τελειώσω χωρίς μια σημαντική επισήμανση. Μιλώντας για κόλαση και παράδεισο στην παραβολή, δεν πρέπει να τα εννοήσουμε από τοπικής πλευράς. Δεν είναι τόποι ο παράδεισος και η κόλαση, διότι δεν υπάρχει περιοχή εκτός Θεού. Για την πίστη μας, πρόκειται για τις καταστάσεις που ζει ο άνθρωπος, ανάλογα με τη στάση του έναντι του Θεού. Ο μετανοημένος και με αγάπη άνθρωπος ζει την παρουσία του Θεού κατά τρόπο θετικό κι αυτό είναι ο παράδεισος. Ο αμετανόητος, δηλαδή ο εγωιστής άνθρωπος, που έχει ως κέντρο και αξία μόνο τον εαυτό του, ενώ βρίσκεται μέσα στην ενέργεια του Θεού, αδυνατεί να ζήσει θετικά την αγάπη Εκείνου και κολάζεται. Δηλαδή, η μία και ενιαία αγάπη του Θεού προς όλους βιώνεται είτε ως παράδεισος είτε ως κόλαση, ανάλογα με τις προϋποθέσεις και τις διαθέσεις του ανθρώπου. Με το δεδομένο ότι ο Θεός βλέπει τις καρδιές μας, συνεπώς και τις κλίσεις της είτε προς Εκείνον είτε προς τον κόσμο και τα υλικά αγαθά του, θα πρέπει να βλέπουμε τον εαυτό μας σε σχέση με τα πρόσωπα της παραβολής, τον πλούσιο και το Λάζαρο. Και αυτό σημαίνει ότι τότε βρισκόμαστε στη θέση του πλουσίου και τότε στη θέση του Λαζάρου, ανάλογα με τι κυριαρχεί μέσα μας. Συνεπώς το ζητούμενο από μας είναι η καρδιά μας να είναι πάντοτε στραμμένη με αγάπη προς το Θεό.

Το χειρότερο κακό στον άνθρωπο είναι η πώρωση, η δαιμονοποίηση της υπάρξεώς του, η φυλακή του, το κλείσιμο στο κάστρο του εγωισμού του. Ο Θεός να μας φυλάει από μια τέτοια πώρωση. Κι αν είμαστε πλούσιοι, να μας φωτίζει να φερόμαστε με καλοσύνη και δικαιοσύνη στους φτωχούς, να τους φροντίζουμε, γιατί είναι ο ίδιος ο Χριστός. Κι αν είμαστε φτωχοί, να κάνουμε υπομονή και να ελπίζουμε στο Θεό, που είναι ο πλούτος όλων και περισσότερο ο πλούτος των φτωχών. **ΑΜΗΝ.**